

Poštnina plačana v gotovini.

VERSKI LIST ZA MLADINO

Leto I.

1931.

Štev. 6

Posamezna številka 50 p. Celoletna naročnina 6 Din. Uredništvo in upravnništvo :
Ljubljana, Marijin trg 4. - Izdajatelj in urednik : P. Krizostom Sekovanič O. F. M.
Tisk tiskarne Makso Hrovatin v Ljubljani

Sveti Anton — naš dobri prijatelj.

Letos 13. junija bo minilo 700 let, odkar je umrl v mestu Padovi veliki pridigar in čudodelnik sv. Anton. — Otroci so se vsuli iz šole, toda namesto da bi šli domov, so se razkropili po mestnih ulicah in trgih ter klicali: »Umrl je svetnik! Umrl je svetnik!« Pa so izgovarjali te besede ne kot bi oznanjali žalostno vest, temveč kot bi peli pesem nedopovedljivega veselja.

Kdo je razodel otrokom, da je umrl v ubožnem samostanu slavní svetnik? Kdo drugi kot njih angel varuh! In kako da so zvedela ta mlada srca prva za njegovo smrt? Glejte, sveti Anton je preživel vse svoje življenje v nedolžnosti in čistosti. Zato je izbrala božja previdnost otroke, da prvi zapoje slavo velikemu svetniku, ker so pač otroška srca najbližja nedolžnemu Antonovemu sreću.

Sveti oče Pij XI. je odločil, da traja Antonovo slavnostno leto od letošnjega 13. junija do 13. junija l. 1932. V tem času se bodo vršile velike slovesnosti po širnem svetu v čast svetemu Antonu, posebno še v Padovi in Lizboni, kjer je bil

svetnik rojen. Sv. Anton bo pa to leto še prav posebno podpiral s svojo mogočno priprošnjo vse svoje častilce.

Bratec! Sestrica! Kakšno je vajino srce? Vedita, da so samo čista srca deležna posebnega varstva padovanskega svetnika. Posnemajta sv. Antona v njegovi nedolžnosti. S tem mu bosta napravila za njegovo slavnostno leto največje veselje.

Božje Dete ga je prišlo obiskat

Sv. Anton Padovanski je bil rojen v Lizboni na Portugalskem. Starši so čuvali nad njim z vso skrbnostjo in ga vzgajali za nebesa. Deček je rasel in čim večji je postajal, tem

večja je bila tudi njegova ljubezen do božjega Deteta. Večkrat je ušel svojim tovarišem od igre, pa se je podal v cerkev, kjer je pokleknil pred tabernakelj in se potopil v pobožno molitev.

Deček je postal mladenič in se je odločil, da hoče vstopiti v samostan, kjer bi živel in delal le za Boga. Postal je frančiškan. Znal je čudovito lepo pridigovati. Kadar je govoril o božjem Detetu in njegovi ljubezni do nas, se mu je obraz kar svetil v nadzemski luči. Razumljivo je, da so ga vabili k sebi Španci, Francozi, Italijani, da bi poslušali njegovo sveto besedo. Med popotovanjem se mu je zgodilo nekaj nekaj čudežnega.

Prenočeval je sv. Anton v hiši svojega dragega prijatelja. Vse je že trdno spalo, le hišni gospodar je imel še nekaj opravkov in je čul. Že se je odpravljal tudi on k počitku. Šel je mimo sobice, v kateri je prenočeval sv. Anton. Zapazil je jasen svetlobni žarek, ki se je vsipal skozi špranjo v vratih. Nehote se je sklonil in je pogledal v sobo. Sv. Anton kleči; pred njim pa se ziblje na zlatem oblaku prekrasen deček. Nagne se smehljaje k svetniku. Anton ga vzame v naročje in ga poljubi. Tedaj deček izgine in jasna svetloba ugasne.

Ti veš dobro, kdo je bil ta deček. Morda si celo misliš: O, da bi se tudi meni prikazalo božje Dete! Da bi ga smel vzeti v svoje naročje!

Toda glej, ti smeš še več. Jezus prihaja k tebi v sv. obhajilu in stanuje v tvojem srcu kot v tabernaklju. Ali ni to največja sreča? Ali se tega zavedaš? Rad in pogosto prejemaj Jezusa v svoje srce!

Sveti Anton pridiguje ribam

Nekoč je prišel sv. Anton v Rimini, da bi privedel krivoverce, ki jih je bila tam velika množica, nazaj k luči prave vere in na pot resnice. Pridigal jim je tedaj več dni in razpravljal z njimi o Kristusovi veri in svetem pismu. Toda krivoverci se niso vdali njegovim svetim besedam in ga končno niti poslušati niso hoteli.

Šel je tedaj sv. Anton po božjem navdihnjenju k izlivu reke blizu morja. Stoječ na bregu med reko in morjem, je pričel pridigati ribam: »Poslušajte besedo božjo, ribe morja in reke, ker je krivoverci nočejo poslušati!« Po teh besedah

je priplavala taka množica velikih, malih in srednjih rib k bregu, kakor jih toliko še nikdar ni bilo videti ne v morju, ne v reki. Vse so molele glavo iznad vode in se mirno razvrstile pred svetnikom ter pazno motrile njegov obraz. Spredaj tik brega so se postavile male ribice, za njimi srednje in za temi, kjer je bila voda globokejša, so stale velike ribe.

Sv. Anton pridiguje ribam.

Ko so bile tako lepo razvrščene, začne sveti Anton slovesno pridigati: »Ribice, sestrice moje! Dolžne ste zahvaliti se Stvarniku, ki vam je preskrbel tako izvrstno stanovanje, kjer imate sladko in slano vodo; pripravil vam je veliko pribežališče, da se izognete nevihtam; vsak dan vam daje hrane, da se morete preživljati. Ko vas je Bog, vaš ljubeznivi in dobrotljivi Stvarnik, ustvaril, vam je ukazal rasti in se množiti in vas je blagoslovil. Ko je prišel vesoljni potop, so vse druge živali pomrle, le vas je ohranil Bog nepoškovane.

Dal vam je plavuti, da lahko plavate, kamor vam drago. Ve ste shranile po božjem ukazu preroka Jono in ste ga po treh dneh zdravega vrgle na suho. Ve ste ponudile našemu Gospodu Jezusu denar, da je lahko davek plačal. Ve ste hranile božjega Odrešenika pred vstajenjem in na skrivnosten način tudi pozneje. Radi vsega tega ste dolžne hvaliti in častiti Boga, ki vam je podelil tolike prednosti pred drugimi živalmi.«

Po teh svetnikovih besedah so pričele ribe odpirati usta in kimati z glavo. Tako so na svoj način hvalile Boga. Ko je videl sv. Anton tako veliko spoštovanje, ki so ga kazale nerazumne živali do Stvarnika, se je razveselil in je rekel z močnim glasom: »Hvaljen bodi večni Bog, ki ga bolj časte ribe v vodi, kot krivoverci, in bolje slišijo njegov glas brezumne živali, kot pa nezvesti ljudje!«

Čim dalje je sv. Anton pridigoval, tem bolj je rastla množica rib in nobena se ni premaknila z mesta, ki ga je zavzela. Pri tem čudežu so pričeli ljudje vreti na obrežje in med temi so bili tudi omenjeni krivoverci, ki so se ob tako očitnem čudežu skesali v svojih sreih ter se vrgli k nogam sv. Antona, da bi slišali njegovo besedo.

Tedaj je sv. Anton tako lepo govoril o sv. katoliški cerkvi, da je vse navzoče krivoverce spreobrnil. Verniki pa so se tega močno razveselili, ker so bili s tem v veri potrjeni.

Ko se je to zgodilo, je svetnik dal ribam za slovo svoj blagoslov in ribe so se razgubile v vodi, prej pa so še dale znake velike radosti, ko so se prekopicavale na vse mogoče načine po valovih.

Ali ti rad poslušáš božjo besedo pri verouku v šoli in kot pridigo v cerkvi? Morda se tedaj dolgočasiš in čakaš ves nestrpen konca? Če je temu tako, vedi, da je Jezus radi tebe žalosten.

Ali si se že naučil na pamet?

»Kaj pa?« me radovedno vprašuješ.

Veš, tisto molitvico, s katero je sv. Frančišek Asiški pozdravil Jezusa v tabernaklju, kadarkoli je stopil v kako cerkev. Povej mi, ali jo znaš na pamet? Morda je res med vami kdo, ki se je še ni naučil, zato jo bom napisal še enkrat. Takole se glasi:

Molimo te, Gospod Jezus Kristus, tukaj in po vseh tvojih cerkvah in te blagoslavlja-

mo, ker si s svojim svetim križem svet odrešil.

S to molitvico pozdravi vsaj enkrat na dan ljubega Jezusa v cerkvi. Ali boš?

Kjer je lilija, tam je Jezus.

Sv. Anton drži v eni roki lilijo, v drugi pa maledge Jezusa. — Če hočeš, da bo tudi v tvojem srcu kraljeval mali Jezus, potem glej, da ti bo cvetela v njem vedno bela lilija čistosti. Samo smrtni greh ti more poteptati tvojo srčno lilijo, samo smrtni greh ti more pregnati Jezusa iz srca. Zato obnovi danes svoj trdni sklep: Za vse na svetu nočem storiti nobenega smrtnega greha več!

Ali ni to najboljše Srce?

Več mehikanskih dečkov so pripeljali pred sodnika. Z enim izmed njih je imel stražnik prav posebno sočutje. Da bi mu otel življenje, ga je poslal iskat neko orodje. Trdno je bil prepričan, da se deček ne bo več vrnil — pa se je bridko zmotil. Čez par trenutkov je bil deček zopet tu. »Kaj iščeš?« mu pravi stražnik zelo vznevoljen. Deček pa mu odvrne z lesketajočim se očesom: »Moji tovariši trpe za Kristusom, umrli bodo zanj in prišli bodo v nebesa. Tudi jaz hočem biti poleg!«

Če je kdo pripravljen za drugega umreti, mora tega pač zelo ljubiti. Milijoni so že za Jezusa umrli, ker so ga radi

imeli. Če sploh kdo, zasluži čisto gotovo Jezus, da zanj umrjemo. Prišel je iz nebes na zemljo in je živel v grenkem uboštvu. Ko je postal velik, je hodil okrog in blagoslavljal — in slednjič je umrl na križu — vse iz ljubezni do nas. — Zares, njegovo Srce je najboljše! Oče, mati, dedek,

babica, duhovnik... vsi imajo dobro srce, toda Jezus ima najboljše. V tabernaklju prebiva to Srce in je živo. Ljudje pa delajo tako, kot bi bilo v tabernaklju vse mrtvo. Nočejo k Odrašeniku, ali če pridejo, ne vedo, kaj bi ž njim govorili.

Ubogí Jezus! Tako sam si v tabernaklju! Povej vendar otrokom, da bodo vsaj ti imeli goreče srce zate, ki imaš najbolj goreče Srce zanje. Zlasti mesec junij, ki je posvečen

Tvojemu božjemu Srcu, povabi otroke, da te bodo prišli pogosto tolažit k obhajilni mizi in te bodo pobožno prejali.

Na sliki vidiš, kako se sv. Margareta Alakok pogovarja z božjim Srcem. Povej, ali se ti znaš z Jezusom pogovarjati? Če se znaš, mi popiši kak tak pogovor in z največjim veseljem ga bom priobčil, da se bodo tega naučili tudi drugi.

Neugnani Drago ali: Kako deluje milost božja v nepokvarjenem otroškem srcu.

(Nadaljevanje.)

Vsa množica se zasmije, to pa Mišmaško še bolj razdraži. Metka je takoj videla, da gospodinja ni hudo ranjena; zato se je sama pri sebi smejala in se na vso moč trudila, da jo pomiri. Kar naprej ji je devala na oči obkladke in res so že precej splahnele. Drago pa je bil toliko pameten, da se teti ni preveč približal in naprosil je nekega mladca iz množice, naj mu pove, kaj se je pravzaprav zgodilo.

»Tale voznik v jopiču je prišel čez cesto, da napoji konje, pa je menda žensko prekuenil. To pa jo je razdražilo kot le kaj! Take mu je pravila, da je groza; on pa se je spočetka samo norčeval, nato je pa tudi začel govoriti, moral bi ga slišati! Še bolj pa ju je podžigalo, ko so se zbrali okoli njiju ljudje in se jima smejali... No, pa dokler samo jeziki migajo, še ni tako hudo. Ona ga je pa tudi udarila za uho! Voznika je seveda pograbilo in usekal jo je z bičem, pa jo po nesreči zadel ravno na oči... Ženska je padla, se začela dreti in valjati po tleh; zahtevala je, naj gredo po mirovnega sodnika. Ko se je nabralo že vse polno ljudi, je pritekla še Metka in jo spremila proti domu, mi pa smo prisilili možaka, da gre z nami k sodniku; kaj bi zastonj hodil! Vse drugo pa sam vidiš.«

Drago je zvedel zadosti in stopil je čisto potihem do tete, da bi videl njene še vedno zaprte in otekle oči od blizu. Ogledal si je otekline in nenavadno rdečico njenih punčic in se pravkar hotel prepričati, ali res nič ne vidi, kakor je zatrjevala, tedaj pa Mišmaška naenkrat napol odpre oči, zagleda Dragota in brž stegne roko, da bi ga zgrabila. Drago pa odskoči in se kakor po nagonu zateče k možu v jopiču, vsi ljudje in še voznik pa se zasmijejo.

»Zdaj ne bo več pravila, da sem jo oslepil,« pravi možak smeje. »Hvala ti, fantič; zares sem že mislil, da sem ji izbil oči, ti pa si nam vsem dokazal, da še vidi.«

Mišmaška: »Zakaj pa se je pritepel semkaj? Kako je ušel? Metka, zapri ga!«

Metka: »Saj vendar ne morem v takem položaju gospe pustiti same! Gospa, kar mirni bodite in se za nobeno reč ne brigajte!«

Mišmaška: »Nemarni capin, le počakaj! Kazen ti ne odide.«

Drago se ozre na možaka, kakor da ga prosi varstva.

Možak: »Kaj naj storim, fantič moj? Ne morem ti pomagati. Moraš se pač vdati; kaj naj ti rečem drugega?«

Drago pa na to uho ni maral slišati. Podati se ni hotel in ko se domisli, da mu je teta prepovedala iti k Julki, odide na cesto in reče glasno: »Grem k Julki.«

Mišmaška: »Ne pustim, prepovedala sem ti! Zabranite mu, ljudje! Ustavite ga in pripeljite sem! Voznik, vse vam odpuštim in vas ne bom tožila, ako zanikrnega paglavca pograbitite in ga pošteno nabrišete s tistim bičem, ki je mene skoraj oslepil.«

Možak: »Niti s koncem biča se ga ne dotaknem. Le kaj vam je otrok prizadejal? Lepo mirno vas je pogledal, vi ste pa hoteli planiti nadenj. Zatekel se je k meni in pri moji veri: branil ga bom, dokler bom mogel!«

Mišmaška: »A tako mi odgovarjate! Kakor zanalašč prihaja gospod mirovni sodnik. Lepo odškodnino mi boste plačali!«

Možak: »To bomo šele videli, dobra gospa.«

Sodnik: »Kaj pa imate? Dali ste me poklicati, da ugotovim neki zločin, gospa Mišmaška, ali ne?«

Mišmaška: »Da, gospod sodnik, strašen zločin, ki kliče do neba po zadoščenju in svarilni kazni! Tale človek, ki že gleda kakor levi razbojnik (vsi ljudje se zasmеjejo, voznik sam še bolj ko drugi), da, gospod sodnik, kakor levi razbojnik, dela pred vami nedolžen obraz, da bi se izmazal, pa le poslušajte me! Sredi široke ceste me je podrl na tla, me oklel in opsoval, nazadnje me pa še z bičem vsekali čez oči, da sem oslepela. Zato zahtevam sto dinarjev odškodnine in obresti, pa še sto dinarjev za bolečine, kakor mi po pravici gre.«

Voznik in ljudje so se pa še bolj smejali. To veselje ni bilo nič kaj pravo, zato je sodnik začel sumiti, da pripovedovanje gospe Mišmaške menda ne bo čisto resnično, bil je namreč pameten in pravičen mož. Obrne se torej k vozniku: »Ali je vse tako, kakor je povedala gospa?«

Možak: »Tako že ne, gospod sodnik, ampak ravno narobe. Gospa se je zaletela vame na cesti, prav ko sem se obrnil in pogledal na konje. Padla je kar zviška na tla, mislim, da je noge nič kaj ne ubogajo, ampak temu nisem jaz kriv. No, hočem jo vzdigniti, tedaj pa me pahne od sebe — pesti ima presneto trde — in me začne zmerjati. Cele litanije priimkov mi je nadržala, tako da je bilo nazadnje tudi meni dosti. Pasja vera, zdaj sem ji pa tudi jaz povedal, kar ji gre in nič ne rečem, da nisem vmes zinil tudi kakšno nečedno besedo, nisem zastonj voznik. Saj veste, gospod sodnik, da konji nimajo nežnih ušes. Če me pa kdo stogoti, mu pa tudi rečem, kar mi pride na jezik. Človek bi mislil, gospe bo to zadostovalo, tedaj mi pa naenkrat prisoli krepko zaušnico. Kosmata taca, zdaj je pa še mene pograbilo... nagel človek sem, gospod sodnik... nisem hudoben, nagel pa sem. Odgovoril sem ji z bičem... nisem zastonj voznik, gospod sodnik. Konje poganjam z bičem. Po nesreči je pa ravno tedaj nastavila obraz in oči mojemu biču. Kaj morem za to: bič je švignil po zraku in pač tam udaril, kamor je priletel. Toda verjemite mi, gospod sodnik, da poškodba ni Bog ve kako velika! Seveda je tulila kakor da jo na meh derem, vendar pa vidi, kakor vidim jaz; saj je tudi res videla, ko ste stopili na dvorišče in jaz se njenim odškodninam in obrestim smejem, ker sem vendar prepričan, da ji tudi pare ne boste priznali.«

Priče: »Gospod sodnik, natančno tako je, kakor je povedal, mi vsi smo priče.«

Mišmaška: »Kaj, vi nesrečneži govorite zoper mene, svojo rojakinjo in se potegujete za zločinca, tujca, berača, razbojnika!«

Sodnik: »Ej, ej, gospa Mišmaška, sami me silite, da moram nastopiti zoper vas. Pomirite se, verjemite mi, da bo tako boljše za vas! Če je kdo ravnal napak, ste vi, ker ste prvi začeli zmerjati in prvi udarili. Če res mislite tožiti, boste morali stroške plačati vi in ne ta možak, ki se mi zdi zares dober človek, dasi nekoliko nagel, kakor je sam povedal. Stvar je zdaj opravljena; zdaj odidem, kmalu pa vas obiščem, da se kaj pomeniva.«

Še preden si je Mišmaška opomogla od presenečenja in še preden je utegnila sodniku odgovoriti, se je ta požuril in hitro izginil. Voznik jo je ubral za njim kakor tudi ljudje in gospa Mišmaška je ostala sama z Metko, ki se je pritajeno smejala in ki je bila vesela, da je njena nasilna, krivična in oblastna gospodinja vendar enkrat premagana. Silno pa se je čudila, da je gospa Mišmaška tako mirna in tiha. Metka jo vpraša, če morda želi iti v svojo sobo. Tedaj se gospa dvigne, pahne Metko, ki ji ponuja roko, proč in stopi počasi po stopnicah, kakor človek, ki mu oči prav nič ne nagajajo. Ko odpre vrata svoje sobe, tudi takoj zapazi, da je šipa ubita.

Mišmaška: »Zdaj pa še ta zločinec, ta strašni paglavec! Tu skozi je torej ušel. Metka, poišči mi ga! Dražil me je, da gre k Julki, tam ga torej najdeš.«

4. Šiba pa nekaj zoper njo.

Med dogodki, ki smo jih pravkar pripovedovali, je šel Drago k svoji sestrični in prijateljici Julki, da se pomiri. Zopet je bila sama kakor prej. Povedal ji je, kaj je dosegel s svojim lepim ravnanjem in kako se je obvaroval, da ni bil tepen.

Julka: »Ubogi moj Drago, ravnal si zelo napačno; svoji teti ne smeš nikoli žugati, zlasti pa tako strašno ne, ko vendar veš, da groženj ne moreš izvršiti.«

Drago: »Čisto gotovo bi jih izvršil. Pripravljen sem bil, zastore zažgati in bi jih prav gotovo tudi bil.«

Julka: »O, Drago, da si tako hudoben, si pa nisem mislila! Ali ne veš, kaj bi iz tega nastalo? Vrgli bi te v ječo in bi tam ostal celih dolgih šestnajst let ali pa celo osemnajst let.«

Drago: »V ječo? Neumnost!«

Julka: »Da, prijatelj, v ječo; zavoljo radovoljnega požiga so že zaprli otroke, mlajše od tebe.«

Drago: »Tega pa nisem vedel. Še sreča, da si mi povedala, ker bi sicer ob prvi priliki zopet poskusil.«

Julka: »Kaj še! Ne bi poskusil ne, že zato ne, ker si moj prijatelj, pa tudi Metka bi ti poskrila vse vžigalice in ti ne bi pustila kaj takega storiti.«

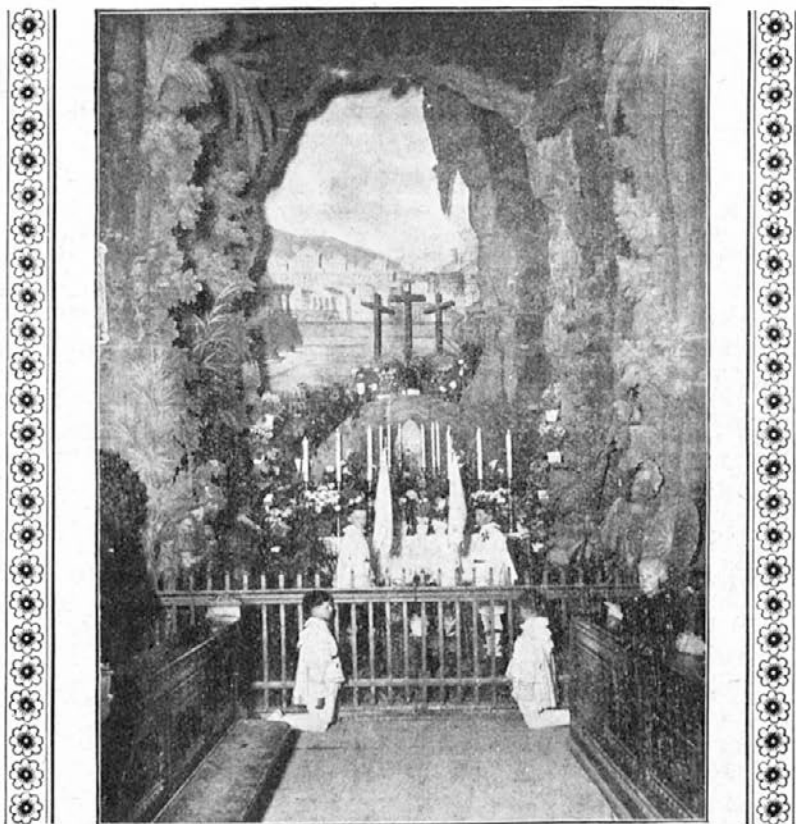
Drago: »Metka? Saj teto sovraži in je vesela, kadar teti katero zagodem.«

Julka: »Zelo grdo ravna Metka, da te k hudobijam še podžiga.«

(Dalje prihodnjč.)

Vsi hočemo biti tvoja častna straža!

Jezus! Tvoj veličastni dan se bliža, bliža se praznik pre-svetega Rešnjega Telesa. Tedaj boš dovolil, da te bodo nesli duhovniki skozi vasi, trge in mesta, skozi polja in travnike. Ti pa boš blagoslavljal ljudi, živali, sadove ... Kako se bo vzradostilo tvoje božansko Sree, ko boš videl, kako pobožno

Častna straža pred Najsvetejšim.

Franciškovski križarji iz Ljubljane, ki se v svojih lepih uniformah udeležijo vsakokrat franciškanske procesije, so letos tudi stražili ob božjem grobu. Vsake pol ure so se menjavali.

te spremljamo kot častna straža posebno mi otroci, ki smo tvoji ljubljenci. — Pa žal, videl boš tudi ljudi, celo otroke, brez pobožnosti in spoštovanja. Pa se boš spomnil na tisto strašno procesijo v Jeruzalemu, ko si nosil težki križ in te je vse ljudstvo sramotilo in tvoje Sree bo žalostno.

Jezus, mi pa smo tvoji ljubljenci. Častna straža ti bomo pri procesiji in te bomo celo pot pozdravljali, nate mislili ter te pobožno molili.

POŠTA MALEGA JEZUSA

Slovesnost prvega sv. obhajila.

Da, deset nagrad! Pa lepe so, zelo lepe. Dobe jih tisti, ki bodo vsaj do 23. junija popisali slovesnost prvega svetega obhajila, pri kateri so bili navzoči bodisi kot prvoobhajanci, bodisi kot gledalci. Razume se, da bo nagrajenih le deset n a j b o l j š i h spisov. Nekaj takih spisov sem že prejel, toda le trije so res dobri. Najboljši spisi bodo priobčeni v prihodnji številki »Lučke«. Torej le korajžno na delo!

Danes pa naj sledi še nekaj zanimivih pisem, ki jih radi pomanjkanja prostora nisem mogel priobčiti v majniški številki:

Velečastiti gospod pater!

Nisem vedel do meseca marca, kaj je list »Lučka z neba«. Velečastiti gospod katehet so nam odprli vrata do Jezusa, razodeli so nam, kaj je »Lučka« in nam jo naročili. Tudi Jezusovi dnevi so mi zelo ljubi; izpolnjujem jih redno vsak večer, tuintam tudi z ničlo. Upam, da bodo sčasoma iz ničle sami križci, ker moja mamica me vedno svari, le proč z ničlo. Vedno mislim, kadar izpolnjujem list »Jezusovi dnevi«, da:

Na vsakem križu — ki nas teži,
Najdemo Jezusa — ki za nas trpi.

Najsrčneje Vas pozdravlja hvaležni

Drago Šimenko, Vransko pri Celju.

Prečastiti g. urednik!

Ko je na koncu meseca listič poln, komaj čakam prihodne številke »Lučke«, da vzamem iz nje listič z Jezusovimi dnevi. Jezusovi dnevi mi ne delajo nikakih preglavic, ker razumem in si znam odgovarjati na vprašanja. Zaradi Jezusovih dni sem se v duhovnem življenju mnogo zboljšala, jutranje in večerne molitve ne pozabim nikoli moliti. Ubogam na prvo besedo mamico in druge. V šoli pazim na vsako profesorjevo besedo, se ne oziram in ne šepetam. Jezusa v cerkvi ne obiskujem ravno vsak dan, ker imam mnogo nalog in učenja, a če le morem, ga obiščem, če ne večkrat, vsaj dvakrat na teden. Pri učenju in delu mislim pogosto na Jezuščka, saj nam je on pravi vzgled, ko je pri delu pomagal nebeški mamici Mariji in varuhu Jožefu. O ljubem Jezuščku zelo rada govorim, posebno pa še mlajšemu bratcu, ki me tolikrat prosi, naj mu povem življenje malega Jezuščka. Pridobila sem že več prijateljic, da so opravile dobro delo za Jezuščka, n. pr.: pridobila sem prijateljico, da je šla k sveti spovedi in sv. obhajilu. Da sem vedno v posvečujoči milosti božji pazim posebno, ker grem vsak teden k sv. spovedi in sv. obhajilu.

Pozdravlja Vas

Dobriča Petra, Ljubljana, I. a r. II. drž. real. gimn.

Prejel sem Vašo »Lučka z neba«,
ki me vsak dan k angelski mizi pelja.

Tudi Hostija je lučka z nebes;
v njej prebiva Jezus, naš božji Knez.
Kadar ga sprejemem, mi duša gori,
Jezus pa mi svojo milost deli.

Pozdravljena lučka življenja mojega!
Pozdravljena, presveta Hostija!

Alojzij Pažan, ministrant, Sv. Rok ob Sotli.

Prečastiti g. urednik!

»Lučka z neba« mi je zelo všeč. Z velikim veseljem jo
čitam. Ko so nam g. župnik prvikrat razdelili »Lučko z
neba«, sem z velikim veseljem prihitela domov k mami in
jo ji vsa srečna pokazala. Tudi mama jo rada čita. K sveti
maši grem rada tudi ob delavnikih in prejemanj večkrat
sv. zakramente. Upam, da me »Lučka z neba« utrdi še bolj
za Jezusa.

Vas pristrčno pozdravlja

Pepca Erlah, 4. r., Kovor.

Častiti g. pater!

Ko sem dobila prvi zvezek »Lučke z neba«, sem sklenila,
da jo hočem od sedaj naprej vedno sprejemati. Pri nas
imamo mnogo izvodov (96). Ko so nam g. dušni pastir po
večernicah v cerkvi prebrali, mi je zelo ugajala, zato sem
si jo takoj šla kupit. Sedaj obiščem večkrat Jezusa, hodim
pogosteje k sv. maši in k sv. obhajilu in v šoli se raje učim.
Zelo rada molim molitvico, katero so nas naučili g. katehet.

Sem majhen in slaboten še,
pa čisto moje je srce.
Zato pa nihče vanj ne sme
kot božje detece.

Zatorej pridi Jezus moj
in trdno skleni se z menoj,
po Tebi duša hrepeni
sprejeti Te želi.

Mnogokrat jo tudi pojem. Zelo lepo pa je, ko jo pojemo vsi otroci v cerkvi, kadar pridemo obiskat Jezusa. Skoraj najbolj všeč pa so mi Jezusovi dnevi. Vsak dan skrbno zapisujem svoja dejanja.

Pozdravlja Vas

Jelkica Žiger, II. r. mešč. š., Ormož.

Draga »Lučka«!

Ti gladiš pota življenjskih nam dni,
nam zglede prinašaš in moč,
in vsak že vnaprej se te veseli,
ker velika v življenju si mu pomoč.

Toplo pozdravljam te, »Lučka«,
pozdravljam iz duše močno,
Na življenjski poti mi sveti
in v sveto privedi nekoč me nebó!

Renčelj Milojko, II. b. r. gimn. v Št. Vidu n. Lj.

Častiti gospod urednik!

Ne morem dočakati, da bi spet sprejel »Lučko«, ker mi je v veliko korist in veselje.

Odkar izhaja ta list, sem vedno bolj dober. Tudi starši so veseli tega lista, ker sem sedaj bolj priden in vedno rajši obiskujem Jezusa.

Srčno Vas pozdravlja Vaš apostol

Franc Kramberger, 5. r., Sv. Benedikt v Slov. gor.

»Anica« se imenuje drobna knjižica, ki popisuje življenje in smrt ljubeznive deklice, ki je bila z Gospodom Jezusom vse dni tesno spojena. Knjižico vam toplo priporočamo. Stane 8 Din in se dobi v samostanu karmeličank na Selu pri Ljubljani.

Vsem tistim, ki so mi poslali razne prispevke (pesmice ali povestice) za »Lučko«, sporočam, da bom priobčil polagoma vse, kar je dobrega. Prosim potrpljenja! Vsakemu posebej pa ne morem odgovarjati, ker sem preveč zaposlen. Upam, da mi radi tega ne bo nihče zameril. Urednik.

Otroci, molite za Španijo!

Iz Španije prihajajo dan za dnem žalostnejša poročila. Sovražniki Kristusovi kar divjajo: rušijo cerkve, požigajo samostane, preganjajo duhovnike in dobre vernike.

Molimo torej za ubogo Španijo! Posebno španski otroci se nam smilijo, ker so popolnoma brez lastne krivde padli

v to Bogu sovražno divjanje. Teh ubožčkov se hočemo prav posebno iskreno spominjati pri molitvi. Sveti otroci bi mogli delati prave čudeže in ukrotiti vse Jezusove sovražnike. Molitve in premagovanja svetih otrok odprejo nebesa in zaprejo peklena vrata. Otroci! Po »Jezusovih dnevih« boste postali sveti

Molitve svetih otrok odprejo nebesa.

in delali boste prave čudeže. Prvi vaš čudež bo, da boste rešili s svojimi molitvami nesrečno Španijo.

Slika, ki jo imamo pred seboj, nam kaže, kako je uslišana otroška molitev. Angeli že zapuščajo nebesa, da bi varovali preganjane kristjane in jih rešili iz stiske. Molite! Čim iskrenejše bodo vaše molitve, čim večje vaše žrtve, tem prej bo končan v Španiji žalostni boj proti Kristusu.

Vozni listek v nebesa

V Berlinu je umrla uboga vdova. To seveda ni pomenilo za milijonsko mesto nič posebnega, pomenilo pa je neizmerno mnogo za zapuščene otroke, zlasti za najmlajšo hčerko, za petletno Liziko, ki je do zadnjega časa čisto sama stanovala s svojo mamico in je bila nanjo priklenjena z vsem srcem.

Zdaj pa je vzela starejša hčerka Ana, ki je bila že poročena, deklico k sebi. Toda Lizika svoje drage mame ni mogla pozabiti. Kar neprestano je povpraševala, kje da je in če se kmalu vrne. Da bi potolažila ubogo deklico, ji je dejala starejša sestra: »Mamica je odpotovala v nebesa.«

»Ali z vlakom?« vpraša Lizika.

»Da, z vlakom.«

»Ali je vstopila v vlak na naši postaji?«

»Da.«

Tedaj se je dekletce zamislilo, nato pa nadaljevalo:

»Ana, hranila bi rada denar, pa ga nič nimam.«

Ana ji da nekaj drobiža in jo opozori, naj ga prav dobro shrani.

Od tedaj dalje je prosila Lizika sestro vsak dan za denar. Tako si je v nekaj dneh nabrala cel kupček drobiža. Zavila ga je v rutico ter se prav tiho splazila iz hiše in se podala na kolodvor, ki je bil prav blizu in ji je bil dobro znan. Stopila je k okencu in prosila za vozni listek v nebesa.

Uradnik je menil, da je ni dobro razumel in jo vpraša: »Kam se hočeš peljati, mala?«

»V nebesa,« je odgovorila. »Svojo mamico hočem obiskati, ki je pred tremi tedni tja odpotovala.«

»Ubogi otrok,« je vzdihnil uradnik sočutno. »Voznega listka v nebesa ti, žal, ne morem dati, zakaj v nebesa ne gre noben vlak.«

»Toda sestra Ana mi je rekla, da je mamica odpotovala v nebesa. Prihranila sem si mnogo denarja in hočem odpotovati za njo.«

»To je vse dobro,« pravi uradnik. »Toda tvoja mamica je odpotovala, ker jo je ljubi Bog poklical k sebi. Ali je tudi tebe Bog poklical?«

»Ne,« je zašepetala Lizika.

»Potem pa pojdi domov in čakaj, da te bo poklical Bog.«

»Kdaj se bo pa to zgodilo?«

»Tega ne vem; vem pa čisto gotovo, da te bo enkrat poklical; na to se lahko zaneseš.«

Popolnoma potolažena se je deklica vrnila domov, kjer potrpežljivo čaka na Gospodov klic.

Gasilci ubogih duš v vicah

Otroci so se živahno pogovarjali o vicah. Gospod katehet je namreč pridigoval zelo resno, kako so uboge verne duše zapuščene in koliko trpijo. Otroci so imeli zato ž njimi mnogo sočutja in so razmišljali, kako bi jim mogli pomagati.

Pa pravi mali Francek: »Ko bi mogel do njih, bi vzel svojo kanglico s seboj in bi toliko časa vlival vodo nanje, da bi ogenj pogasil.«

Seveda so se Francku vsi ostali otroci glasno smejali in mu dopovedali, da on teh stvari sploh ne razume in naj bo zato lepo tiho. Mati pa, ki je vse to slišala, se je zavzela za svojega ljubljjenčka in je resno rekla:

»Ni lepo, da se Francku smeje. Saj je hotel trpečim dušam v vicah pomagati. Res je sicer, da ne more noben človek ognja v vicah poga-

siti, zakaj še nekaznovani mali grehi vnemajo ta plamen vedno znova. Mi vsi bi pa morali postati gasilci ubogih duš v vicah. Francek me je pripeljal na jako lepo misel. Kdo hoče postati zdaj v novembru prostovoljen gasilec?«

Razume se, da so se priglasili prav vsi in so bili zelo pozorni, kakšno gasilno orodje jim bo mati dala. Le-tá pa je vzela iz omare za vsakega otroka kozarec, nato je narezala iz pole papirja vsakemu 30 lističev, izmed katerih naj bi bil vsak določen za en dan v novembru. Kdor bi storil tekom dneva kako dobro delo v tolažbo vernim dušam, naj bi zvečer to na listič zapisal ter listič vrgel v kozarec. Koncem novembra bo mama pogledala, koliko je storil vsakdo za trpeče duše v vicah.

Ko je bil november pri kraju, je mati stresla lističe iz kozarcev in jih pregledala. Kaj je bilo napisano na njih? Veliko število Očenašev, roženvencevih desetk, litanij, obi-

skov pri Jezusu, svetih maš in svetih obhajil. Tudi majhna premagovanja, miloščine in dela usmiljenja so bila napisana.

Teh dobrih del je bilo zares mnogo. In vsa dobra dela so bila čudovita voda, s katero so otroci hladili žgoče bolečine ubogih duš v vicah.

Se vi vsi pristopite k tem prostovoljnim gasilcem v mesecu novembru! V »Jezusove dneve« zaznamujte, kar ste zanje dobrega storili. Verne duše se vam bodo izkazale hvaležne s tem, da bodo pri Jezusu za vas prosile.

Neugnani Drago ali: Kako deluje milost božja v nepokvarjenem otroškem srcu.

(Nadaljevanje.)

Drago si tega ne da dvakrat reči in jo jadrno odkuri. Metki pove, kaj je pravkar govorila teta, ne da bi se zavedala, da govori glasno.

»To bo treba sporočiti Julki, ti se boš moral pa odločno upreti,« reče Metka.

Drago: »Ne, Julki sem obljubil, da bom teden dni olikan in pokoren in svoje obljube ne smem prelomiti. Kljub temu pa jo bom lahko togotil... s čisto nedolžnim obrazom in ne da bi nehal biti na zunaj spoštljiv... ko bom imel enkrat ščitke.

Metka: »Jutri jih dobiš, ubogi Drago! Zanesi se name, da te bom branila, kolikor bom le mogla.«

Drago: »Vem, Metka. Tako si dobra! Vedno si me branila, tolažila in ljubila, zato te pa tudi imam iz srca rad kakor Julko; tudi ona me je vedno ljubila ter mi dajala poguma in nasvetov, ki jih pa, žal, nisem vedno ubogal.«

Metka: »Kakor da bi jih bilo tako lahko ubogati! Vselej naj bi ti odjenjal, vselej se ponižal! Kdo naj jo razume!«

Drago: »Meni se pa zdi, da ima navsezadnje le Julka prav, samo da jaz nisem tako krotak in potrpežljiv kakor ona. Kadar me teta izziva in draži in ponižuje, se strašno razburim. Tako mi je, kakor da v meni vse vre in če se ne bi premagoval, bi prav gotovo že sedaj bil močnejši od nje in bi lahko jaz njo naklestil, namesto da sprejemam njene batine.«

Metka: »Julki bo pa le treba povedati, kaj misli njena teta o njej.«

Drago: »Čemu neki? Kar sem slišal, bi ubogo Julko samo bolelo, nič pa ji koristilo; saj že tako ve, da je teta nima rada in to zadostuje.«

Tako sta torej kramljala, vendar sta večerjo pripravila pravočasno. Poklicala sta gospo Mišmaško; prišla je v obednico, naložila Dragotu na krožnik bore malo, sama pa se dobro navečerjala. Vendar pa Drago ni ostal lačen, ker ga je skrbna Metka že pred večerjo dobro podprla, saj je ve-

Elizabetina zaroka z malim Ludvikom.

dela, da se pri mizi ne bo najedel. Večerjal je torej prav lepo počasi in tudi ni prosil, da bi mu teta še enkrat naložila. Mišmaška kar ni mogla verjeti lastnim očem in ušesom, da je Drago tako ponižen, miren, tako skromen in z malim zadovoljen! Saj to je vendar čisto nov Drago, spremenjen in tak, da je mogoče z njim kaj lepo izhajati!

Po večerji je gospa Mišmaška rekla, da gre spat in je Dragota odslovila, saj je pa ta dan res dosti razburljivega doživela. Tudi nad Dragotom so divjali viharji, trpel je v srcu in na telesu, zato je bil kar vesel, da se sme zlekniti na svoje borno ležišče iz slamnice, stare preluknjane rjuhe, stare odeje iz raskave volne in slamnate blazine. Toda kje je postelja tako slaba, da bi pregnala spanec mladosti, kakršna je cvetela Dragotu? Komaj se mu je glava dotaknila blazine, že je zaspal in spal spanje ne pravičnega, kajti do lastnosti mu je še precej manjkalo, pač pa spanje detinstva ali zgodnje mladosti.

6. Drago predrzen. Dragoceno odkritje.

Naslednji dan, ki ga je Drago tako težko pričakoval, dan, ki naj bi mu prinesel vsaj nekaj zadoščenja in osvete, dan, ki naj bi mu sledili še drugi, nič manj hudi dnevi, je končno vendarle napočil, in Drago je ves srečen oblekel podložene hlače, ki mu jih je bila Metka obdala z oklepi. Izvrstno! Še gorjača mu ne bo mogla do živega, tako zelo izborni so bili ostanki čepic po rajnem stricu Mišmašu, ki je moral s sveta kot žrtev neprestanega nasilja, prizadetega mu od bojevitosti njegove »boljše« polovice. Pravili so, da je zbolel na jetrih. Nekaj tednov je grozovito trpel in nato umrl.

Drago je kar žarel, ko je stopil v kuhinjo na zajtrk; prav tedaj pa je prišla v kuhinjo pri nasprotnih vratih tudi teta, da pogleda, ali je vse v redu. Drago jo vljudno pozdravi, vzame svojo skodelico mleka in seže v sladkornik, teta pa se kar vrže nanj.

Mišmaška: »Kaj ti je treba sladkorja? Kaj si že zopet zmišljuje! Namesto da bi si štel v srečo, da ima vsaj mleko in ne samo suh kruh!«

Drago: »Teta, štel si bom v še večjo srečo, ako bom smel dodati še košček sladkorja, ki ga imam v roki.«

Mišmaška: »V roki? Izpusti ga, gospodek! Takoj ga izpusti!«

Drago ga izpusti, toda v svojo skodelico.

»Tat! Razbojnik!« zavpije teta. »Zaslužiš, da bi ti jaz izpila mleko!«

Drago: »Ali res? Joj, teta, v čast si bom štel. Prosim, izvolite!«

Drago ponudi svojo skodelico osupli teti. Tako zelo je bila presenečena, da jo je spravilo iz ravnotežja, kar se je kaj redko zgodilo. Kakor nevede prime skodelico, se obrne proti Metki in začne z malimi požirki piti. Drago, ne bodi len, pa brž pograbi čašo mlečne kave, ki se je lepo prijetno

Sv. Elizabeta, tolažnica ubožcev.

grela ob ognju za teta, pojé mehki, v kavi razmečkani kruhek, žurno pogoltne kavo in je baš tedaj z zadnjim požirkom gotov, ko se teta obrne.

Mišmaška: »No, ali ti boš pa zdaj zajtrkoval samo suh kruh?«

Drago: »Ne, teta, sem že kar dobro zajtrkoval, je že vse v kraju.«

Mišmaška: »Zajtrkoval? Kdaj pa? In kaj?«

Drago: »Pravkar, teta. Ko ste vi pili moje mleko, sem jaz vzel vašo mlečno kavo s kruhkom, ko se je ob ognju lepo počasi grela.«

Mišmaška: »Mojo kavo! Moj mehki kruhek! O capin! Vrni mi oboje! Takoj!«

Drago: »Zelo mi je žal, teta; nemogoče! Saj nisem mogel naprej vedeti, da ju boste zahtevali. Mislil sem, da hočete samo moj zajtrk z vašim zamenjati. Gotovo niste tako grdi, da bi hoteli pojesti oba zajtrka in mene pustiti lačnega!«

Mišmaška: »Tat! Požeruh! Čakaj, jaz ti pokažem!«

Teta pograbi Dragota za roko, ga vleče k butari, izpuli palico, vrže fanta kakor prejšnji večer na tla in ga začne pretepati, ne da bi se količkaj poskušal braniti. Kakor sinoči tudi danes ni odnehala prej, dokler je ni začel opominjati revmatizem (kostenica) v rami. Dragotu se je kar samo smejalo, ko se je dvignil; ščitki so ga res popolnoma obvarovali, udarcev še čutil ni. Mislil je, da jo zdaj lahko pobriše, vendar pa si ni mogel kaj, da se ne bi vsaj z besedico osvetil.

»Teta, zdaj grem pa takoj do gospoda mirovnega sodnika, da mi rane obveže.«

Mišmaška: »Tepee! Ne dovolim, ne smeš!«

Drago: »Oprostite, teta! Ali mi ni gospod sodnik tako naročil? To pa sami veste, da moramo oblast slušati. Rekel mi je, naj se pridem k njemu zdraviti, kakor hitro se mi kaj pripeti.«

Mišmaška: »Kača! Gadja zalega! Prepovedujem ti tja hoditi!«

Drago pa ne žugne ne bev ne mev in odide, teta pa kar do sape ne more nad tolikšno predrznostjo.

(Dalje prih.)

